

Na planetu Neptun

Planeta Neptun vypadala hrozivě už z dálky. Obklopovala ji temná bouřková mračna, kterými proráželo oslňující světlo létajících blesků. Byla skoro tak veliká jako planeta Uran, ale když se přiblížili, viděli, že je tam ještě větší nepohoda. Hromady sněhu všech barev tvořily celá pohoří, sněhové laviny se bez přestání valily z hor do údolí a všechno kolem hřmělo, hučelo a burácelo.

„Tady nejde přistát,“ potrásla kšticí Evelína. „Tady jde o život.“ Letěli pomalu dál a sledovali se zatajeným dechem tu spoušť pod nimi. Koukali, jestli přece jen nenajdou kousek klidného místa na přistání.

Po chvíli zahlédli za vysokými horami sněhu plochý kopec. „Tam bychom to mohli zkusit,“ řekla Evelína. A opravdu se jí podařilo měkce přistát na sněhové plošině.

„Pro pět ran, vždyť my nestojíme!“ vykřikla vzápětí. „My jedeme i s celou horou sněhu někam dolů!“

„Pomóc!“ To bylo jediné na co se zmohli. Ale to už kometa seděla na valící se lavině a řítila se do údolí. Další sněhová lavina je dostihla, přehnal se nad jejich hlavami a zasypala je vysokou vrstvou barevného sněhu. Kometa s Černínkem a Světlankou byli uvězněni pod hlubokými závějemi a nemohli ven.

„Přece tady nezůstaneme!“ plačtivě volala Světlanka. „Udělej něco Evelíno!“

„Tiše, nech mne přemýšlet,“ řekla kometa a zadumaně olízla kousek sněhu. „To je divný sníh, chutná jako zmrzlina!“

„Ukaž,“ řekl Černínek a taky si líznul. „Opravdu, je to zmrzlina! Světlanko, ochutnej!“

„No jo, ta je dobrá,“ řekla překvapeně Světlanka.

„Budeme se muset tou zmrzlinou ven prokousat!“ rozesmál se Černínek. „Jste pro?“ zeptal se.

„Ano, dáme se do toho,“ utřela si Světlanka uplakané oči. „Koukejte, tady je citronová, tam vanilková a ta růžová nad námi je jahodová!“

A tak se dali do lízání. Lízali a pochutnávali si a když byli konečně na svobodě, měli zmrzliny plná břítška.

Náhle se ozvalo dunění další laviny. „Honem pryč!“ zakřičel Černínek a skočil kometě na záda. Hned za ním naskočila Světlanka a kometa z posledních sil vystartovala směrem vzhůru.

Proletěli rozbouřenými mraky a ponořili se do hlubin temného, tichého vesmíru.

„Uf,“ oddychla si Evelína. „To jsem ráda, že jsme pryč.“

Světlance i Černínkovi se z dobrodružství na Neptunu ještě trátla kolena.

„Musíme si trochu odpočinout,“ řekla Evelína a zastavila. Všem se začaly klížit oči. Bodejt' ne, vždyt' měli plná břítška sladké zmrzliny! A tak odpočívali a posilovali se na cestu k nejvzdálenější ze všech planet, k planetě Pluto.